

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència 120/2024](#), de 8 d'octubre, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de cinquanta diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular contra la Llei del Parlament de Catalunya 1/2022, del 3 de març, de modificació de la Llei catalana 18/2007, de la Llei 24/2015, i de la Llei 4/2016, per fer front **l'emergència en l'àmbit d'habitatge**.

El Ple del TC va estimar parcialment el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular contra la Llei del Parlament de Catalunya 1/2022, de 3 de març, de modificació de la Llei 18/2007, de Llei 24/2015 i de la Llei 4/2016, per fer front l'emergència en l'àmbit de l'habitatge, concretament contra els articles 1.1, 1.3, 7, 8, 9.2, 10, 11 i 12 i la disposició transitòria única.

La sentència tracta, en primer lloc, les al·legacions contra la totalitat de la Llei 1/2022 per motius de caràcter competencial, ja que considera que es tracta d'una competència exclusiva de l'Estat. Aquesta al·legació va ser desestimada, si bé estableix que part dels preceptes de l'esmentada Llei recorreguda incorren en una invasió efectiva de les competències estatals.

En concret :

- Consideren que és inconstitucional i, per tant, nuls de ple dret, per envair competències estatals en matèria de legislació processal (article 149.1.6 de la CE) els preceptes següents:
  - L'article 1.3, que modifica l'article 5.2.f) de la Llei 18/2007, del dret a habitatge, ja que estableix com a causa d'incompliment de la funció social de la propietat d'un habitatge o d'un conjunt d'habitatges la contravenció de l'obligació d'oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar una demanda judicial en els termes establerts en la Llei 24/2015.
  - Part de l'article 12, que afegeix una disposició addicional primera a la Llei 24/2015, en concret en els seus apartats 1 i 2, ja que fa extensiva l'obligació d'oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar determinades demandes judicials a qualsevol acció executiva derivada de la reclamació

Àrea de Presidència
Secretaria General

d'un deute hipotecari i a determinades demandes de desnonament i la previsió d'interrupció dels procediments iniciats en els quals no s'hagi acreditat la proposta d'oferta de lloguer social.

- La disposició transitòria que preveu que aquesta obligació d'oferir un lloguer social serà d'aplicació també als procediments iniciats abans de l'entrada en vigor de la Llei recorreguda.
- Declara inconstitucional i, per tant, nul de ple dret, els preceptes següents per vulneració de la competència estatal en matèria de bases sobre les obligacions contractuals (article 149.1.8 de la C.E.) :
  - L'article 11 que afegeix a l'article 10 de la Llei 24/2015, per preveure la renovació de contractes de lloguer social un cop finalitzat el mateix.
  - La disposició transitòria única en tant que regula l'obligació de renovar els contractes de lloguer social en el cas dels procediments iniciats abans de l'entrada en vigor de la Llei recorreguda.
  - L'últim incís de l'apartat 3 de la disposició addicional primera de la Llei 24/2015, que introdueix l'article 12 de la Llei impugnada, en relació amb la durada del lloguer social.
- Finalment, també declara inconstitucional i, per tant, nul de ple dret, per vulneració del principi de culpabilitat (article 25.1 de la CE) l'article 7, que afegeix un apartat 5 a l'article 126 de la Llei 18/2007, dins del règim sancionador, en tant que imposa a l'adquirent d'un habitatge una mera responsabilitat objectiva i que l'obligaria a respondre de fets aliè.

La sentència estableix que els seus efectes només afectaran situacions futures i no les situacions consolidades, llevat de l'article 7 que en tenir naturalesa jurídica sancionadora, tindrà efectes també en les situacions consolidades, basant-se en el principi de l'aplicació de la llei més favorable en l'àmbit penal

2. Sentència de 16 de gener de 2025, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual desestima la qüestió interna d'inconstitucionalitat plantejada la seva Sala Segona i confirma que els lletrats i lletrades de l'Administració de justícia tenen **facultats correctores sobre advocats i procuradors en determinats procediments judicials**.

La Sala Segona del TC va plantejar una qüestió d'inconstitucionalitat en relació amb les facultats sancionadores que els articles 555.1 i 556 de la LOPJ atribueix als lletrats i lletrades de l'Administració de justícia (abans denominats secretaris/es

judicials) i demana que el TC es pronunciï sobre si aquests articles vulneren els articles 24.1 i 117.3 de la CE mentre que atribueixen als lletrats judicials unes determinades facultats sancionadores sobre els intervinents en els procediments judicials que se segueixen davant ells i, d'aquesta manera, se'ls atribueixen unes facultats que corresponen amb exclusivitat als jutges i magistrats.

El TC desestima per majoria la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada i conclou que no pot afirmar-se la naturalesa jurisdiccional material de l'actuació correctora dels lletrats/des de l'Administració de justícia sobre els advocats i procuradors i que resulta congruent i compatible amb els articles 24.1 i 117.3 de la CE que es confereixi als lletrats i lletrades de l'Administració de justícia d'una funció correctora intraprocessal.

Així mateix, afegeix que aquesta funció correctora o sancionadora, que el legislador aliena a la direcció dels plets i les causes amb la finalitat de garantir la seva integritat i adequat desenvolupament, se circumscriu en el cas dels lletrats/des de l'Administració de justícia a les actuacions que se celebrin davant ells i a les dependències de les oficines judicials, d'acord amb una interpretació sistemàtica dels preceptes qüestionats i dels articles 190.3 de la LOPJ i 186 de la LEC.

Per la qual cosa el TC, en aquesta sentència, considera limitada l'atribució de la facultat correctora als lletrats/des de l'Administració de justícia i, en conseqüència, afirma que aquesta facultat atribuïda a aquests funcionaris/es no afecta de cap manera la reserva jurisdiccional ni vulnera el dret fonamental a la tutela judicial efectiva, per la qual cosa desestima, per majoria, la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat i van presentar vots particulars els magistrats Concepción Espejel Jorquera i José María Macías Castaño.

SALA PRIMERA

3. [Sentència 146/2024](#), de 2 de desembre de 2024, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional. Recurs d'empara pel qual declara procedent el control judicial extern dels laudes judicials per inaplicació de les normes declarades d'ordre públic pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea, sense poder substituir els àrbitres en la decisió sobre el fons.

La Sala Primera del TC va estimar, per una unanimitat, una demanda d'empara promoguda contra la sentència dictada la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va acordar anul·lar parcialment un laude emès per un col·legi arbitral que va resoldre les controvèrsies suscidades entre dues empreses del sector

de transport amb llicència VTC, per incompliment de contracte i pràctiques de competència deslleial

Aquesta sentència assenyala que és procedent el control extern dels laudes arbitrals per la inaplicació de les normes que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha declarat com d'ordre públic

La recurrent va al·legar en la seva demanda d'empara que s'havia vulnerat el seu dret fonamental a una tutela judicial efectiva (article 24.1 de la C.E.), per haver incorregut la Sala Civil i Penal del TSJ de Madrid en un excés de la seva jurisdicció en substituir els àrbitres en la tasca que només a aquests els correspon de seleccionar en un arbitratge de Dret les normes aplicables per resoldre l'assumpte plantejat. Així, la Sala Civil i Penal del TSJ de Madrid va apreciar que el laude dictat havia infringit l'ordre públic, en haver deixat d'aplicar aquest laude arbitral l'article 101 del Tractat per al Funcionament de la Unió Europea, en el qual es recullen els supòsits de pràctiques restrictives de la competència i les seves excepcions.

La sentència de la Sala Primera del TC, després d'analitzar la pròpia jurisprudència del TC, destaca la prohibició al jutge de revisar la qüestió de fons de l'assumpte sotmès a arbitratge i la prohibició de substituir la decisió de l'àrbitre per la seva pròpia i, en particular, revaloritzar l'eficàcia de les proves del procediment arbitral o efectuar la selecció i interpretació de la norma substantiva aplicable, com que tampoc pot el jutge escometre la tasca de subsumpció dels fets en la norma.

El TC afirma que la decisió del TSJ de Madrid de verificar una eventual inaplicació, pel laude, de l'article 101 del Tractat de funcionament de la Unió Europea, sí entra en les seves competències en el marc d'anul·lació per contravenció de l'ordre públic (article 41.1.f) de la Llei 60/2003, d'arbitratge), ja que aquella mateixa doctrina del TC inclou dins d'aquest control les normes que són imperatives (prohibitives), com en aquest cas. Y, a més, perquè així ho va declarar la sentència del llavors Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees d'1 de juny de 1999, en la qual va declarar que també procedia controlar la seva aplicació pels estats membres en l'àmbit del recurs o acció prevista en cadascun per revisar judicialment els laudes arbitrals.

La qüestió important d'aquesta sentència és que el Tribunal Constitucional aclareix la seva doctrina sobre el control dels laudes en la funció d'anul·lació, en el sentit d'incloure aquells preceptes declarats d'ordre públic per la jurisdicció comunitària, tenint en compte també els principis d'equivalència i efectivitat del dret de la Unió Europea.

La Sala conclou que s'ha produït una vulneració del dret fonamental a una tutela judicial efectiva (article 24.1. de la C.E.), cosa que comporta tant la nul·litat de la sentència del TSJ de Madrid com de la interlocutòria posterior que va rebutjar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència, i obliga a retrotraure les actuacions perquè la Sala competent del TSJ de Madrid dicti una nova sentència que sigui respectuosa amb el dret fonamental reconegut a l'article 24.1 de la nostra Constitució.

Finalment és d'interès destacar que la sentència formula un aclariment davant la tesi mantinguda pel TSJ de Madrid sobre un supòsit dret seu «a la discrepància raonada» amb les resolucions del TC i recorda que aquest dret no existeix en el nostre ordenament jurídic, per la qual cosa es pot admetre a tràmit un recurs d'empara per negativa manifesta d'un òrgan judicial d'acatar una doctrina constitucional, com ha succeït en aquest cas.

4. [Sentència](#) de 16 de desembre de 2024, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional. Desestimació del recurs d'empara interposat per Joaquim Torra contra la decisió de la Junta Electoral Central que va declarar que concorria **causa d'inelegibilitat**.

La Sala Primera del TC ha aprovat per unanimitat la sentència que desestima íntegrament el recurs d'empara interposat per l'expresident de la Generalitat, Joaquim Torra, contra la resolució de la JEC que va declarar que concorria la causa d'inelegibilitat sobrevinguda establerta a l'article 6.2.b) de la Llei orgànica del règim electoral general (LOREG).

El recurrent d'empara va al·legar la falta de competència de la JEC per adoptar la decisió d'aplicar l'esmentat article 6.2.b) de la LOREG; així com l'al·legació que la decisió de la JEC de declarar la inelegibilitat, malgrat que la condemna del recurrent pel delictes de desobediència reconegut en sentència no era ferma, havia lesionat diversos drets constitucionals, entre d'altres, el de l'article 23.2 de la CE i també posava en dubte l'aplicació de l'esmentat article i fins i tot la seva constitucionalitat.

El TC afirma:

- Pel que fa a la competència de la JEC, que aquest òrgan és una «administració de garantia del procés electoral» i que té per finalitat garantir la transparència i objectivitat dels processos electorals. Que la LOREG estableix que la JEC és «la màxima autoritat competent per a la interpretació i aplicació de la normativa electoral», essent un organisme independent perfectament separat del poder executiu i exempt de qualsevol tutela dels poders públics.

- Que s’han respectat en el procediment seguit totes les garanties processals, sense menyscabament ni indefensió dels drets del recurrent.
- També es descarta qualsevol lesió del principi de presumpció d'innocència, ja que l'aplicació de l'article 6.2.b) de la LOREG no té contingut penal, sinó que es tracta de la mera aplicació d'una causa d'inelegibilitat com a conseqüència d'una condemna penal, encara que no fos ferma, pel delictes de desobediència
- El TC remarca que no es poden oblidar que «els béns, valors o finalitats constitucionals a les quals aquesta provisió pretén servir, en aquest cas, s'inclouen en el millor funcionament de les institucions representatives i, si escau, la necessitat de garantir l'exemplaritat social dels representants dels ciutadans que han de ser mereixedors de la confiança per participar en les manifestacions més importants de la voluntat popular i de l'exercici del control polític».
- Desestima la resta de les alegacions en relació amb la suposada vulneració del principi de legalitat penal, del dret a la doble instància penal o del principi de *non bis in idem*, atès que l'article 6.2.b) de la LOREG manca de contingut penal i constitueix, simplement, una mera aplicació d'una conseqüència jurídica per una condemna prèvia del recurrent per la comissió del delictes de desobediència.

TRIBUNAL SUPREM

SALA PENAL

5. Sentència de desembre de 2024, de la Sala Segona Penal del Tribunal Suprem, respecte a la **competència per jutjar**.

Segons la present sentència, l'objecte del procés penal no ve determinat pels fets realment succeïts ja que respecte a aquests no hi ha d'haver certesa jurídica fins a la fermesa de la sentència, sinó pels fets que l'acusació o les acusacions sostenen que ha succeït.

En conseqüència, el TS recorda que dona igual si els fets denunciats són o no verídics i també és igual si l'acusat acaba o no condemnat; la competència del jutjat o tribunal per investigar un cas ha de fixar-se partint del fet denunciat per la part o per les parts acusadores amb independència del que opini l'investigat.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

6. [Sentència 1640/2024](#), de 16 d'octubre, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional referent a la **graduació de les infraccions en matèria de residus i sòls contaminants**.

El TS, en aquesta sentència, resol el recurs de cassació interposat per la mercantil Mical Autocasión SL contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, de 21 d'abril de 2022, en relació amb la imposició d'unes sancions econòmiques per la comissió d'una infracció greu en matèria de residus.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El conseller de Desenvolupament Rural i Sostenibilitat de Saragossa, mitjançant resolució del 30 de gener de 2019, va sancionar l'esmentada societat mercantil amb una multa econòmica per la comissió d'una infracció greu, tipificada en l'article 46.3 de la Llei 22/2011, de 28 de juliol, de residus i sòls contaminants, que estableix com a infracció greu «l'exercici d'una activitat descrita en aquesta llei sense la preceptiva comunicació o autorització, o amb ella caducada o suspesa, així com l'incompliment de les obligacions imposades en les autoritzacions o de les informacions incorporades a la comunicació, sense que hagi suposat un perill greu o un dany per a la salut de les persones o s'hagi produït un dany o deteriorament greu per al medi ambient».

Contra l'esmentada resolució del conseller, la mercantil va interposar un recurs contenciós administratiu, que va ser substanciat pel Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Saragossa, qui, mitjançant sentència de 22 de desembre de 2020, va desestimar el recurs i va declarar ajustada a dret la resolució recorreguda.

- Contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Saragossa, la mercantil va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, que el va desestimar mitjançant sentència de 21 d'abril de 2021, considerant ajustada a dret la resolució recorreguda i donant la raó a la sentència d'instància.
- Contra la sentència del TSJ d'Aragó, la mercantil Mical Autocasión SL va interposar recurs de cassació davant el TS, que va ser admès a tràmit i declarat d'interès cassacional.

La qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu en aquest cas, d'una banda, és determinar l'abast interpretatiu que s'ha de donar a l'expressió «incompliment de les obligacions imposades en les autoritzacions», previst en l'article 46.3.a) de la Llei 22/2011, de 28 de juliol, en relació amb l'expressió «infracció de les estipulacions contingudes en les autoritzacions» i, de l'altra, fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 46.3.a) i 46.4.c) de la Llei 22/2011, de 28 de juliol, de residus i sòls contaminats.

La sala, en aquesta sentència, afirma que els vocables «obligacions» i «estipulacions» són termes diferents que s'han d'acotar degudament, de manera que s'ha d'entendre que som en presència de l'incompliment d'«una obligació» quan l'autorització es refereix al nucli principal de l'activitat o als elements determinants de l'autorització. No obstant això, estem davant l'incompliment d'«una estipulació» quan això es refereix a qüestions accessòries o complementàries o, si escau, a especificacions sobre la manera de complir les obligacions principals.

Per tant, quan l'incompliment ho sigui d'una obligació, s'haurà de conceptuar, per la seva major entitat o transcendència, com una infracció greu i castigar amb una sanció greu, mentre que, quan estem davant d'una estipulació, s'haurà de conceptuar, per la seva menor entitat o transcendència, com una infracció lleu i castigar la mateixa amb una sanció lleu. Afegeix que, en tot cas, sempre ha de ser tingut en compte, en un cas com en un altre, el principi de proporcionalitat.

7. [Sentència 1807/2024](#), de 12 de novembre, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb les **concessions d'aigües públiques i extinció i demolició de les instal·lacions**.

La sala tercera del TS resol el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la mercantil Enel Green Power España SL contra la sentència dictada en data 12 de maig de 2022 pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per l'esmentada societat mercantil contra la resolució de 24 de novembre de 2020 de la Confederación Hidrografica del Tajo, per la qual es va declarar l'extinció del dret d'aprofitament d'aigües a derivar del riu Hoz Seca, amb destinació a usos hidroelèctrics, al terme municipal de Checa (Guadalajara), ordenant la demolició de les construccions realitzades.

El TS va admetre a tràmit el recurs de cassació, declarant-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, i va estimar, d'una banda, que la qüestió que planteja interès cassacional és determinar si l'exigència de la demolició de les obres de construcció realitzada en el domini públic hidràulic és d'aplicació o

no en els casos en què la concessió es va atorgar abans de l'entrada en vigor de la normativa d'aigües i quan, a més, el títol concessional no preveu l'exigència de demolició; i, d'altra banda, que la normativa jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació és l'article 89.4 del Reglament del domini públic hidràulic i l'article 101.1 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de patrimoni de les administracions públiques.

El TS conclou que els articles 89.4 del Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, pel qual es regula el Reglament del domini públic hidràulic, i l'article 101.1 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de patrimoni de les administracions públiques, s'apliquen a l'hora de regular els efectes derivats de les extincions de les concessions atorgades amb relació a l'ús privatiu d'aigües, amb independència de la data del títol concessional i de les seves clàusules.

Així mateix, el TS estableix que l'Administració hidràulica, en el moment de l'extinció de la concessió, pot exigir de forma motivada l'obligació de demolir les obres de construcció, infraestructures i instal·lacions a càrrega del concessionari.

8. [Sentència 1808/2024](#), de 13 de novembre, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs de revisió i **documents decisius recobrats**.

El TS, en aquesta sentència, resol el recurs de revisió contra la sentència dictada, en data 21 d'octubre de 2020, per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, que desestima el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució dictada per la Tresoreria General de la Seguretat Social, que va desestimar el recurs d'alçada presentat contra la resolució de la Subdirecció de Gestió Recaptatòria de la Tresoreria General de Las Palmas, de data 29 de desembre de 2017, per la qual s'anul·lava el període d'alta en la Seguretat Social comprès entre el 2 de juliol de 2014 i el 31 d'octubre de 2014.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- En data 29 de desembre de 2017, la Subdirecció de Gestió Recaptatòria de la Tresoreria General de Las Palmas va desestimar el recurs d'alçada presentat per la part recurrent contra la resolució per la qual es va acordar anul·lar el període d'alta en el Règim General de la Seguretat Social comprès entre el 2 de juliol de 2014 i el 31 d'octubre de 2014.
- Contra aquesta resolució, la part recurrent va interposar un recurs contenciós administratiu davant el TSJ de Canàries, que, en sentència de 21 d'octubre de

2020, va acordar desestimar-lo i declarar ajustada a dret la resolució recorreguda.

- Contra la sentència del TSJ de Canàries, la recurrent va interposar recurs de revisió davant el TS, que va ser admès a tràmit, exigint un procediment de revisió d'ofici basant-se en l'article 102.1.a) de la LJCA, d'acord amb el caldria revisar la sentència ferma si després d'haver-se pronunciat el tribunal competent es recobren documents decisius, no aportats per causa major o per obra de la part a favor de la qual s'havia dictat la sentència ferma. En concret, el document que es va aportar en el procediment del recurs de revisió era una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Canàries de 21 d'octubre de 2020.

El TS recorda que és doctrina consolidada que les decisions judicials no es poden incloure en el concepte de documents a què fa referència l'article 102.1.a) de la LJCA, i així ho va manifestar, entre d'altres, a la STS d'11 de desembre de 1997; la STS d'11 de febrer de 1999; la STS de 18 de setembre de 2000; i la STS de 26 de maig de 2017.

Així mateix, assenyala que aquella sentència judicial no ha pogut estar retinguda en cap cas per causa de força major o per obra o acte de la part afavorida per la sentència ferma.

A més, afirma que tampoc es pot compartir que la sentència pugui ser decisiva per a la decisió final, ja que la sentència que es pretén incorporar en el recurs de revisió és de data posterior a la sentència recorreguda en revisió.

9. [Sentència 1880/2024](#), de 26 de novembre, de la Secció 3a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **contractació administrativa i meritació d'interessos de demora**.

El TS, en aquesta sentència, decideix:

- D'una banda, que és procedent el recurs de cassació interposat pel lletrat de l'Ajuntament de Lugo contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia
- I, d'altra banda, estimar el recurs d'apel·lació interposat pel lletrat de l'Ajuntament de Lugo contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lugo, de 18 de novembre de 2020, pel qual es revoca parcialment, en l'únic extrem referit a la meritació dels interessos de demora, que hauran de recalcularse en els termes establerts en la sentència del TS i, en conseqüència, estimar

parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de la mercantil COPCISA SA davant l'Ajuntament de Lugo que va desestimar, per silenci administratiu, la sol·licitud del pagament de les factures pendents, així com els interessos de demora meritats, en el contracte d'obres «Rehabilitación de la Plaza de Abastos de Lugo» i «Instalación de iluminación pública en Recatelo [...]».

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Galícia, mitjançant sentència de 4 de juny de 2021, va desestimar el recurs d'apel·lació interposat pel lletrat de l'Ajuntament de Lugo contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lugo, en el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de la mercantil COPCISA, SA per la desestimació, per silenci administratiu, de la sol·licitud de pagament de les factures meritades així com dels interessos de demora meritats, atès que el Jutjat unipersonal va estimar aquest recurs contenciós administratiu.
- Contra la sentència dictada en apel·lació pel TSJ de Galícia, la representació processal de l'Ajuntament de Lugo va interposar recurs de cassació
- La Secció Primera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del TS va admetre a tràmit el recurs de cassació i va declarar:
  - Que la qüestió plantejada té interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Que la qüestió que planteja l'interès per a la formació de la jurisdicció radica a confirmar, matisar i complementar, o, si escau, revisar la doctrina de la Sala Tercera del TS sobre el *dies a quo* de la meritació dels interessos de demora i, en detall, si el primer termini de trenta dies que la LCSP atribueix a l'Administració per comprovar i aprovar la factura és irrenunciable, en el sentit que resulta necessari que transcorri aquest termini, amb independència que s'hagin realitzat o no els tràmits de comprovació o aprovació de la despesa, per poder computar el segon termini de trenta dies, el venciment del qual determina de forma inexcusable d'estar incurs en mora.
  - Identifica com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació la continguda en el paràgraf segon de l'apartat quart de l'article 216 del text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat per Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre (actualment, en els mateixos termes de l'article 198.4 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic).

Aquesta sentència reitera la doctrina jurisprudencial de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del TS en sentències referides a la interpretació de l'article 216.4 del RDLEG 3/2011, de 4 de novembre, (que s'inicia amb la sentència del TS de 19 de novembre del 2020), en el sentit que amb la presentació de la factura davant l'Administració contractant s'inicia el termini dels trenta dies de comprovació i aprovació i, si un cop aprovada transcorren trenta dies sense efectuar el pagament, incorre en mora i s'inicia el termini de la meritació dels corresponents interessos, amb independència que l'Administració contractant no hagués iniciat cap objecció en la fase de comprovació.

10. [Sentència 1899/2024](#), de 28 de novembre, de la secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **plans i serveis convocats per les diputacions provincials**.

El TS, en aquesta sentència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Diputació Provincial de La Corunya contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia que va estimar el recurs d'apel·lació interposat per l'Ajuntament d'Ordes.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- L'Ajuntament d'Ordes va interposar un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de La Corunya contra l'acord del Ple de la Diputació Provincial de La Corunya, de 30 d'abril de 2020, referent a la modificació de les bases reguladores del Pla d'obres i serveis+ 2020 per a la regulació del POS+ adicional 1/2020 i POS+ adicional 2/2020.
- Aquest recurs va ser desestimat per sentència de 9 de setembre de 2021.
- Contra aquesta sentència, l'Ajuntament esmentat va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, que va ser estimat per sentència de 29 d'abril de 2022.
- Contra aquesta sentència el representant legal de la Diputació de La Corunya va interposar recurs de cassació, i la Secció d'Admissió va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Fixar que la qüestió que presenta l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si la participació dels ajuntaments de règim comú en els plans d'obres i serveis (POS) de les diputacions provincials en el marc de l'article 36.2.a) de la LRBRL precisa o no el previ acord del ple del corresponent ajuntament que així ho disposi.
- Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 4.1.a), c) i e) de la LRBRL en relació amb l'article 36.2.a) de la mateixa Llei, així com els apartats e), f), g) i h) de l'article 22.1 de la LRBRL.

La sentència afirma que la participació dels ajuntaments de règim comú en els plans d'obres i serveis convocats per les diputacions provincials exigeix el previ acord plenari dels ajuntaments que desitgin participar ja que el consentiment pels ajuntaments de les bases reguladores del POS ha de ser adoptat pel ple del corresponent ajuntament i, així mateix, l'exigència que certifiqui que han estat els plans dels ajuntaments que es volen acollir al POS no és contrari a dret i tampoc és contrari a dret que mantingui aquesta exigència de certificació de l'acord plenari en el cas que s'acullin als POS addicionals, que s'integren en la mateixa convocatòria, i més concretament que davant les situacions viscudes durant l'estat d'alarma de la COVID-19, tampoc és contrari a dret preveure que aquest acord l'ha d'adoptar provisionalment l'alcaldia condicionada a la seva ratificació pel Ple.

11. [Sentència 1917/2024](#), de 5 de desembre, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa a la **necessitat de llicències urbanístiques per a la col·locació de «mobile homes» en càmpings**.

El TS, mitjançant aquesta sentència, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la mercantil AGROCAMPING SL contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en recurs d'apel·lació, contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Tarragona, de data 11 de maig de 2018, interposat per l'esmentada mercantil contra la resolució de l'Alcaldia de l'Ajuntament de Tarragona per la qual es va desestimar la legalització de la col·locació de «mobile homes» en un càmping situat a l'esmentada ciutat.

Els antecedents són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La mercantil AGROCAMPING SL va interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució de l'Alcaldia de l'Ajuntament de Tarragona per la qual va desestimar la col·locació dels anomenats «mobile homes» en un càmping de Tarragona i el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Tarragona va dictar sentència, en data 11 de maig de 2018, desestimant l'esmentat recurs.
- Contra aquesta sentència, la mercantil va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJC, que, mitjançant sentència de 10 de juny de 2022, va desestimar el recurs d'apel·lació i va confirmar la sentència d'instància.
- Contra la sentència del TSJC, la societat mercantil interessada va interposar recurs de cassació davant el TS.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del TS, en data 11 de maig del 2023, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació
  - Declarar que aquest té interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar: d'una banda, la naturalesa jurídica de les anomenades «mobile homes» o cases mòbils quant a la necessitat de l'obtenció de llicències urbanístiques d'ús del sòl; i, d'altra banda, determinar si la llicència d'activitat de càmping empara la instal·lació de cases mòbils.
  - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 11.4.c) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei i rehabilitació urbana.

El TS assenyala, després d'una àmplia explicació del que s'entén per cases mòbils, que per a la col·locació d'aquestes és necessària la petició i obtenció d'una llicència urbanística d'acord amb el que disposa l'article 11.4.c) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, que imposa aquesta autorització per a la ubicació de cases prefabricades i cases mòbils.

Així mateix, afirma que seran les normes urbanístiques aplicables les que legitimin la instal·lació de les cases prefabricades i de les cases mòbils, sense que pugui quedar emparada la instal·lació en la llicència d'activitat que s'hagi obtingut prèviament ja que aquesta llicència no té per funció realitzar el control urbanístic dels

usos del sòl, sinó procurar que l'activitat es desenvolupi sense causar molèsties o perjudicis al seu entorn.

El TS conclou afirmant que no s'ha vulnerat la Directiva de serveis de la Unió Europea ni la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i d'exercici, ja que aquestes normes són aplicables als requisits a l'accés a una activitat o al seu exercici, però no als requisits que deriven de les normes d'ordenació del territori i urbanisme, en la mesura que aquestes no regulen o no afecten específicament l'activitat del servei encara que hagin de ser respectades pels prestadors dels serveis en l'exercici de la seva activitat econòmica.

12. [Sentència 1948/2024](#), d'11 de desembre, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **taxes i preus públics locals**.

El TS, en aquesta sentència, estima el recurs de cassació interposat per la representació legal de l'Ajuntament de Membrilla (Ciudad Real) contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia Castella - La Manxa dictada en el recurs contenciós administratiu seguit contra la modificació de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per subministrament d'aigua, clavegueram i depuració de Manzanares (Ciudad Real), que casa i anul·la per estimar el recurs contra la modificació de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per subministrament d'aigua, clavegueram i depuració del Manzanares aprovada mitjançant acord del Ple de l'Ajuntament de Manzanares (Ciudad Real) del 30 de novembre de 2020, que, per tant, queda anul·lada.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- L'Ajuntament de Membrilla (Ciudad Real) va interposar un recurs contenciós administratiu davant el TSJ de Castella - La Manxa contra la modificació de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa d'abastament d'aigua, clavegueram i depuració de Manzanares, aprovada pel Ple de l'Ajuntament de Manzanares, en sessió de 30 de novembre de 2020.
- La raó de la interposició del recurs contenciós administratiu va ser el fet que l'Ajuntament de Membrilla apareixia com a subjecte passiu en l'Ordenança fiscal recorreguda i considera que no li és d'aplicació per la compra d'aigua en tractar-se d'una Administració pública de caràcter local.
- L'Ajuntament de Manzanares tenia subscrit un contracte de concessió administrativa del servei d'aigua en alta amb l'entitat mercantil ACCIONA AGUA SAU, que inclou l'Ajuntament de Membrilla i que regula que la retribució

Àrea de Presidència
Secretaria General

econòmica del concessionari que li correspon és el cobrament als usuaris de la tarifa fixada en la corresponent Ordenança Fiscal.

- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castella - La Manxa va dictar sentència en data 14 de febrer de 2023, desestimant el recurs contenciós administratiu.
- Contra aquesta sentència l'Ajuntament de Membrilla va interposar recurs de cassació, que va ser admès a tràmit i es va declarar:
  - Que aquesta qüestió és d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Que la qüestió que planteja l'interès cassacional és determinar si la contraprestació per la prestació de determinats serveis públics, en el cas que es realitzi de forma directa, mitjançant personificació privada o mitjançant gestió indirecta, ha d'estar contemplada, necessàriament, per a la seva meritació en una ordenança de prestació patrimonial de caràcter públic no tributari o, per contra, si és suficient amb que vingui regulada en una ordenança fiscal reguladora de la taxa per prestació del corresponent servei públic, atenent, entre d'altres, el fet que el receptor de la taxa és una administració pública de caràcter local, com passa en el cas d'actuacions.
  - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 20.6 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'article 289 de la Llei de contractes del sector públic.

El TS determina que la regulació de les prestacions econòmiques percebudes per la prestació del servei d'aigua potable, mitjançant gestió indirecta, no es contemplarà en una ordenança fiscal de la taxa per la prestació del servei públic quan el receptor del servei sigui una administració pública de caràcter local, com en el cas d'actuacions, que el receptor era l'Ajuntament de Membrilla (Ciudad Real).